

ORLANDO
JACKSON

T. T. G. õpilasorganisatsioonide tegevusest.

T. T. G. Kirjandusringi avakoosolek

6. IX 32 kell 17 ajaloo-klassis.

Päevakord: 1) avamine, 2) prl. E. Jaska refer.: „J. Oksa kirjandusilukud kujud“, 3) aruanded, 4) valimised, 5) läbirääkimised.

Referaadi ja aruannete järele valiti Ringi juhatusesse: T. Linde (Va), A. Mark (Va), L. Juksaar (Va), M. Kimmel (IVa) ja V. Tanilov (IIa).

Revisjonikomisjoni valiti: õpetajasliikmeks hr. A. Raud, õpilastest E. Manna (Vc), E. Toom (IVc) ja A. Jürgenthal (IIc).

Ringi raamatukogu hooldajaks said: Olga Pormeister (Va) ja Ella Nigol (Va). Liikmeks määrati 30 senti. Tähtpäevaks 1. nov. Koos oli ligi 100 liiget. Õpetajaist viibisid koosolekul: dir. J. Roos, prl. E. Jaska, hr. J. Aavik, hr. J. Konks ja prl. T. Tomson. Koosolek lõppes kell 19.

T. T. G. Muusikaringi avakoosolek

7. IX 32 kell 17 muusika-klassis.

Päevakorras oli: 1) avamine, 2) valimised. Juhatusesse valiti: M. Epler (Va), H. Hansson (Vc), A. Sika (IIIc), E. Krupp (Va), A. Tobias (Ia).

Revisjonikomisjoni valiti: H. Jegorov (Va), V. Tanilov (IIa) ja H. Soobik (IIa).

T. T. G. Reaalteadusteringi avakoosolek

9. IX 32 kell 17 ajaloo-klassis.

Koos oli vähe õpilasi. Päevakord: 1) avamine, 2) aruanded möödunud aasta tegevusest, 3) valimised ja 4) kohal algatatud küsimused.

Avasõna ja aruannete järele valitakse eelmise juhatuse poolt ülesseatud kandidaatidest Ringi juhatusesse: L. Juksaar (Va), N. Märks (Va), E. Matsen (IIIa), A. Parmson (IIIa) ja L. Lõhmus (IIc).

Revisjonikomisjoni pääsevad: M. Kull (Va), H. Kullam (Ib), T. Sorga (Ia).

Liikmemaksuks määrati 25 senti, tähtpäevaks 15. oktoober.

Koosolekul oli Ringi hooldaja hr. F. Laarens.

Pääle koosoleku lõppu jagas juhatuse omavahel ametid nii: juhatajaks L. Juksaar, abiks E. Matsen, kirjatoimet. N. Märks, abiks L. Lõhmus, laekuriks A. Parmson.

T. T. G. Kunstiringi avakoosolek 13. IX 32.

Päevakorras oli: 1) avasõna, 2) aruanne, 3) valimised, 4) läbirääkimised.

Valimiste tagajärjed andsid juhatuse järgmise koosseisu: juhataja Juta Otsason (Va), abi Elmire Manna (Vc), kirjatoimetaja Loreida Raba (IVa), abi Ellen Tobias (Ia) ja laekur Lehti Sütt (Ia); õpetajasliikmed hr. J. Pütt-

sepp, hr. A. Vöhrman ja hr. K. Vestberg. Revisjonikomisjoni valitakse: Leida Suubi (Va), Laine Kikas (Ib) ja Karin Rootsman (Ib).

Ringi tegevuskavasse jäävad huviohtud, ekskursioonid, plastikatunnid ja joonistusrühma töötunnid hr. J. Püttsepa juhatusel.

„T.T.G.“ toimetus.

Teatavasti lahkus „T.T.G.“ läinud aasta toimetusest kooli lõpetamise tõttu kolm liiget: E. Madrats, V. Martin ja M. Suits. Käesoleva aasta toimetusesse valiti endistest liikmetest tagasi: A. Hurt, T. Linde ja L. Raba; uuteks liikmeteks said: L. Juksaar, E. Kippasto, H. Puusepp. Õpetajasliikmeiks valis õppenõukogu edasi senised liikmed: E. Jaska, V. Käppa ja Aug. Raua. Toimetus on pidanud seni kolm koosolekut. Viimasel koosolekul võeti vastu tegevuse põhijuhised ja jaotati kohustused toimetuse liikmete vahel järgmiselt: A u g. R a u d — pea- ja vastutav toimetaja, sisu üldkorraldaja, keelenurga toimetaja ja keeleline korrektor; E. J a s k a — ta abi ja juhtkirjade toimetaja; A. H u r t — tegev toimetaja ja informatsiooni hankija Tartu keskkoolide organisatsioonide tegevusest; H. P u u s e p p — ilukirjandusliku osa toimetaja; T. L i n d e — veste- ja arvustuse-osa toimetaja; L. R a b a — illustratsioonide-osa toimetaja; L. J u k s a a r — koolielu-osa toimetaja; E. K i p p a s t o — ekspeditsiooni toimetaja; V. K ä p p a — talituse juhataja.

T. T. G. abiturientide üldkoosolek

5. IX 32 kell 13.

Kavas oli abiturientide-koondise juhatuse valimine, märgi küsimus ja kokkutuleku-aja määramine.

Juhatajaks valiti Juta Otsason (Va), abiks Helene Valdin (Vb), sekretäriks Laine Koni (Vc), laekuriks Nadja Vaat (Va).

Kauakestvate vaidluste ja arutluste lõppresultaat oli üsna lühike: abiturientide märk tellitakse traditsioonilises suurus, mille tagaküljele lastakse graveerida märgi omaniku eesnimi ja kokkutuleku tähtpäev — 23. mai 1938. aastal.

Lugupeetud vilistlasi

palutakse mitte unustada „T. T. G.“ tellimist. Nii hoiate kõige paremini kontakti oma endise kooliga.

Tellimiste vastuvõtmine koolikantseleis, Riia t. 12, tel. 2.

TARTU TÜTARLASTE GÜMNAASIUMI ÕPILAS- PERE HÄALEKANDJA

Nr. 1.

15. september 1932.

V aastakäik.

Väljaandja: Tartu tütarlaste gümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: Aug. Raud; abi: E. Jaska. Tegev toimetaja: A. Hurt. Toimetuse liikmed: L. Juksaar, E. Kippasto, T. Linde, H. Puusepp, L. Raba. Talituse juhataja: V. Käppa. — Kaastööd võtavad vastu toimetuse liikmed igal ajal. — „T. T. G.“ ilmub iga kuu 1. ja 15. päeval, välja arvatud õppetöö vaheajad. Tellimishind: aastatellijaike 20 senti number, üksiknumbrite tellijaike à 25 senti.

Vaja toimida õieti!

Elu on nagu päratu suur laad, kus on palju lõbustisi ja kus käib innukas kauplemine. Üks pakub oma lõbustist, teine oma kaupa. Päriskas on orienteeruda selles virrvarris isegi vanemal kogunud inimesel, mis siis kõnelda veel noorest kogematus. Tihti võib teha seda, mida pole tarvis teha, ja jätta tegemata, mis on vajaline. Ainult hea juhi abil võib toi-

mida õieti, võib anduda õigetele lõbustistidele ja osta häid kaupu.

Olgu üheks juhiks eeloleval tööaastal meie kooli ajaleht. Juhtigu ta meid mööda elulabürinte heaga, aga kui see ei aita, siis kurjaga. Olgu ta meile valgustajaks, ergutajaks ja lohutajaks meie elus ja töös. Olgu ta ausaks sõbraks õpetajaike ja õpilasi.

14. 9. 32.

J. Roos.

Uue aastakäigu alates.

„T.T.G.“ algab oma viiendat aastakäiku.

Nelja-aastane tegevuse-praktika on avastanud mitmeidki toimetuse- ja talitusetöö raskusi ja saladusi, nii et praegu asub toimetuse oma töö juure selges teadmises, mis ja kuipalju võib ta korda saata. Toimetuse ja talituse on kogunud selles, et illusiooniderohke katsetusaeg on läbi ja et täita on tõsine reaalne ülesanne lehe toimetamise ja talitamise kujul. Toimetuse ja talituse teab, et mingeid üllatusi pole ees lootega oodata, ja igasuguste äparduste töötavate ootamatustegi vastu on ta valmistunud.

Sellega pole ometi öeldud, et toimetuse ja talituse tahaks jääda tegelema vaid senisaavutatud tulemuste piirringasse. Ei! Toimetuse ja talituse tahab jätkata oma saavutuste piirialade laiendamist ka käesoleval tööaastal, ainult et ta ei hellita lootusi mingi ebaloomulikult võimatu kättesaamisega.

Ei ole kellegi saladus, et paljudest ilusatest kavatsustest tõmbab kriipsu läbi ajalehe nõrk majanduslik seisukord, ja see on takistav pidur, mida kõige ilusa ja kauni kõrval tahtmatult tuleb arvestada. Ometi ei tarvitse see asjaolu sundida meid üles seadma printsiipi: kas kõik või mitte midagi.

Selle printsiibi tunnustamise puhul on resultaadid selgelt ettenähtavad: mitte midagi. Selle printsiibi tunnustamise puhul oleks maha maetud senine nelja aasta töö ja vaev, mis on ometi kogusummas ikkagi kaugelt rohkem kui mitte midagi. See printsiip ei vii meid mitte edasi, vaid tagasi.

Seepärast juhib „T.T.G.“ toimetust nagu varemgi mõte: oma jõu kohaselt edasi, niipalju kui lubavad seda meie vaimsed ja ainelised võimed.

Seniste kogemuste alusel on toimetus ühel häälrel võtnud omaks alljärgneva platvormi, millele toetudes loodab täita enda peale võetud ülesanded. Need toimetuse deklaratsioonipunktid on järgmised:

1. Rahvusliku ja ühiskondliku vaimu kasvamine õpilaskonnas.

2. Oma kooli prestiižitõstmise ja kooli au kaitsmine.

3. Oma kooli korralduste ja ettevõtete kõikkülgne toetamine ja õpilasürituste positiivne ülesehitamine.

4. Õpilaste eetilise mina ja isiksuse kasvamine.

5. Õpilaste kunstimahtsearendamine, teaduslike ja elupraktiliste püüetetoetamine.

6. Igasuguste pahede vastu võitlemine, mis võivad mõjuda negatiivselt keskkoolinoorte väljakujunemisele.

7. Koolielu detailne valgustamine.

8. Kontakti astumine teiste koolide positiivsete vaimsete üritustega.

Enamjagu neist punktidest on olnud varemaltki „T.T.G.“ toimetuse platvormiks, kuid osalt on ka juure tulnud (p. 7 laiemas mõttes kui ennemini ja p. 8).

Läheks pikale peatuda siinkohal iga punkti juures üksikasjaliselt. Kuid toimetus tahab nende juure uuesti tagasi tulla eelseisva aasta kestel ja neid võtta eriartiklites kõikkülgsele valgustamisele.

Lugejaskonnas oli läinud aastal ja on ka praegu kuulda hääli, et lehe sisu pakkuvat vähe huvitavat. Seda arvestades korraldas toimetus läinud aastal ankeedi lugejate keskel, pidas pika avaliku nõupidamiskoosoleku. kirju-

tas selle piinliku nähtuse üle mitmel puhul lehes ja katsus ka muul teel saada teada lugejate soove lehe sisu asjus. Kuid tulemused olid õige väheütlevad. Nurisejad jäid lehe sisu parandamise-katsete korral kas passiivseks või ei osanud senisele lehe programmile kuigipalju kaaluvat ja olulist juure lisada. Mis kõigest ülalnimetatud selgitustööst vahest järeldus, oli see, et programmi suhtes pole lehele palju ette heita, tuleb vaid olemasolevat süvendada, suurendada. Selles teadmises arendab toimetus käesolevalgi aastal oma tööd, kusjuures toimetuse õpetajasliikmed tahavad just lasta arendada õpilasliikmetel endi isetegevust ja lasta kõnelda just nende endi otsustamisvõimel. Ehk läheb neil siis ka korda tõmmata kaasa rohkem tundmatuid uinuvaid jõude, kes ei taha mingipärast kaasa tulla meie lehega. Noorte kriitika on sageli nõudlikum kui vanade oma, ja vahest aitab teravam kriitika tõsta lehe tuumakust ja huvitavust.

Kõik muu — lehe tehniline külg, ilmumise sagedus, hind, tellimismoodus, tellimisrahade sissekasseerimisviis jne. — jääb üldjoontes endiseks, nii et siin uudisi midagi pole juure lisada.

Küll aga oleks veel koputada õpilaskonna südamele, et nad esmajoonel toetaksid lehte rohkearvuliste tellimistega, sest üle kõige kindlustab see lehe olemasolu üldse.

Toimetus on hoidnud meelega tagasi selles sissejuhatavas kõneluses kõlavatest sõnadest, kuid ärgu loetagu sellest seepärast veel välja pessimismi ega usu puudust oma ülesannete täitmises eelseisval tööaastal.

Soojemaid tervitusi kõigile, kes loevad neid ridu ja kaasa tunnevad „T. T. G.“ olemasolule.

Tartus, 15. IX 1932.

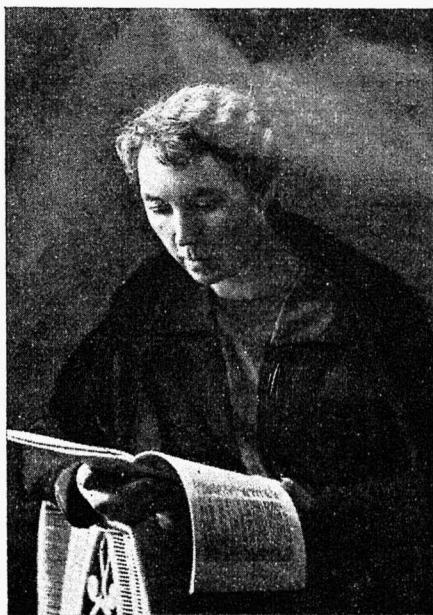
Aug. Raud,
„T.T.G.“ peatoimetaja.

Lahkunud õpetajale pr. O. Ramul'ile.

Möödunud ja käesoleva õppeaasta vahetusel tuli lahkuda maksuma-hakanud tööpuuduse vastu võitlemise seaduse alusel õpetaja ametist T. T. G. kauaaegsel ajalooõpetajal ja kooli endisel inspektriisil Olga Ramul'il.

Oli raske T. T. G.-i juhatajal ja õpetajail ulatada jumalagajätukätt oma lugupeetud ja kallimeelsele kolleegile, kuid veel raskem ja valusam oli pr. O. Ramul'il endal loobuda üliarmastatud koolitööst, kuna ta täie innuga tahtis jätkata oma elukutselist ülesannet. Seda paratamatut lahkumisvalu mõistame meie, mahajääjad, siiski jagada küllaldaselt määral pr. O. Ramul'iga, kuna ta isik seisis meile kauemat

aega nii lähedal. Tundsime ju pr. O. Ramul'it andumusliku ja kohusetruu õpetajana ja hea kasvatajana. Veel enam, meie tundsime pr. O. Ramul'it humaanseima inimesena T. T. G. õpetajasperes. Tema eestkostvad sõnad kotsid ka veel siis, kui kõik lootussillad olid juba põlema. O. Ramul'i humaansus ei avaldunud mitte üksi siin T. T. G.-s, vaid seda jätkus ka ta omakseile, tuttavatele ja paljudele teistelegi elus vintsutatutele ja abituutele, kel oli temaga kokkupuutumisi. Seegi polnud meile teadmata ja meie mõistsime seda hinnata. Samuti ergutas meid pr. O. Ramul'i optimism nii paljudel juhtumil. Tihtigi sundis meid laskuma ükskõiksest äri-

maja, mille äkilise kallaku all sügavas nõos lainetas järv, kingu taga teine järv ja kaugemate kinkude ja võrratult ilusate metsatukkade taga kolmas, neljas järv või järveke. Ei ole võimalu, et see maastikuline romantika on mõjustanud ka O. Ramul'i iseloomu romantikat.

Hiljem kandsid elu keerdkäigud O. Ramul'i Vene pealinna. Siin lõpetas ta Pokrovski-nimelise naisgümnaasiumi kodukooliõpetaja kutsega (1900. a.) ja Bestužev'i kõrgemate naiskursuste ajaloo-osakonna (1911. a.).

Õpetaja elukutsele pühendus ta 1900. aastast, teenides alul semstvo-koolis Peterhofi maakonnas, siis Peterburi, Liigovo ja Vilkomiri alg- ja keskkoolis. Sel ajal abiellus ta ka gümnaasiumi õpetaja ja juhatajaga, praeguse Tartu ülikooli professoriga Konstantin Ramul'iga.

Kodumaale tagasi siirdus O. Ramul 1916. a. Siin teenis ta Tallinna linna I tütarl. gümnaasiumis, Tartus H. Treffner'i asut. gümnaasiumis ja 1920. aastast Tartu tütarlaste gümnaasiumis, alul kaks aastat inspektriisina ja seejärel ajalooõpetajana.

Olgu tähendatud, et elu pole mitte hellitanud O. Ramul'it ja et ta on läbi elanud oma 50-aastasel maisel rännakul palju raskusi ja muresid. Kuid kõigest on teda üle aidanud ta optimistlik maailmavaade ja otsene suhtumine oma saatusesse.

Kahetseme tõsiselt, et pr. O. Ramul'it pole enam meie tööväe ridades, kuid ühtlasi oleme kindlad lootuses, et pr. O. Ramul praegugi, taandunud paratamatuse sunnil oma elukutsest tööst, suudab luua meelepäraseks enda elu oma armsa perekonna keskel, samuti nende elu, kellega on tal nüüd tihedamaid kokkupuutumisi, et tal endal oleks hea olla ja et kõigil jääks temast niisama kaunis mälestus kui meil — T. T. G. õpetajail ja õpilasil. Ühtlasi soovime näha pr. O. Ramul'it ikka ja ikka terveltulnud külalisena T. T. G.-s.

Tartus, 14. IX 1932.

Aug. Raud.

päevasest sügavamale mõtte- ja tundmustevalda O. Ramul'ile omane elufilosoofia ja hingeline romantika. Tundsime O. Ramul'it kõik kuj otsesest tundeinimest, kelle mured ja rõõmud olid võltsimatud ja tulid rikkumatust südamest.

O. Ramul'i lahkumine T. T. G. õpetajasperest tundub seda valusamana, et lühike aeg enne seda kaotasime teise hea pedagoogi ja humaanse inimese — hauarahusse kadunud pr. M. Hammer'i. Jääb tunne, nagu oleks T. T. G. õpetajaspere kaotanud lühikesel ajavahemikul liiga palju oma elumahlust, millist kaotust peame nüüd ise oma olemusega tasakaalustama.

Olgu siinkohal heidetud lühike tagasivaade pr. O. Ramul'i elukäigule ja õpetaja-tegevusele.

Pr. O. Ramul'i (neiupõlvenimega Lindenberg) sünnikoht on Rakvere, sünniaeg 12. nov. 1882. Üles kasvas ta ilusal Otepää mägismaal. Kõrgel mäekünkal, Neeruti-Otepää tee kohal, asus ta kasvukoht — punane telliskivist kooli-

Õites aed.

Ju esimesed pungad virgusid,
õrn roheline kui kaugel udu näis;
siis jõuliselt, julgelt sirgusid —
nüüd juba põõsad tulvil õisi täis.

Aed avar valgust, roosast nõretab —
õislumest haprast — nagu pulmarüüs;
joo jõudu tuulist, päikest teretab;
tas paisub elu, sigivuse hüüs.

Lõhn õite kõikjal — hoogav, virvendav;
ta imbub verre, meeli hurmates;
ta paistus kaotab kõik, mis kirjendav,
ta häälestab, mis vaikind südames.

Vaikõhus liblikpaarid hõljuvad
ja graatsiliselt õiel maanduvad;
siis jälle õielehtlast väljuvad
ning uneledes oksaköiel kiiguvad.

26. V 1931.

—la.

Oh elu salapärasust ja elu veidrust!

Kohiseb, kohiseb
 Lehis roheliselt ärkav elu.
 Rõõm, rõõm päikesest! Valgus lendab! —
 Oh elu salapärasust ja elu veidrust!
 All sinitaeva vaevu tuijub surnurong.
 Nii raskelt venib samm,
 On murest tiine õhk.
 Kurb mõte: „Yksinda!“
 Oli... oli ... oli...
 Piin ikka mõelda:
 Oli... oli... oli...
 Lõpmata ...

Kas oled kõik või oled nyyd ei miski?
 Kas inimene ilmiski on olnud miski?
 Sa, uinuja, ei vasta.
 Oh, kui on antud inimesel keha surelik,
 Miks, miks ei ole antud tal siis surnud sydagi?!

Sa, uinuja ei vasta.
 Õud, ahastus ja valu kisub silmist vee:
 Kuis armetu on inime, kuis vilets tema töö!
 Me nutamegi miks?
 Kas nutame, et sinul, uinuja, on kylm,
 Või nutame, et meil, meil on kylm,
 Et meil, on kylm ja tyhi sinuta!
 Tõde, kibe tõde!
 Me sinu kalmu ääres armastame, haletseme endid,

Me „armastus“ vaid ryvetab su pyha kalmu, õde, õde!

Oh elu salapärasust ja elu veidrust!
 Kuid siiski, kohutav on surm kas ainult clavaile?
 Sa, uinuja, kas oled jõudnud rahumaile,
 Kas olematuses sa oled leidnud õnne,
 Mis asjatumalt pyydsid siit,
 Kus õnnetuna mõttesygavusi mõõtes laulsid yksinduseviise?
 Jah, teadmatus meid lubab troosti otsi pisaraist — oh,
 veider tõde!

On lehis salanutt
 Ja kaugelt, kaugelt säält
 Kui igavikujutt
 On tõstmas saatust häält:
 Paratamatus,
 Paratamatus,
 Paratamatus! ...
 Kolm korda langeb liiv.
 Paratamatus! ... —
 Hüüd hulluseni viiv.

Ja ikka nagu enne kihiseb ja kohab.
 Rõõm uuestsynni roheluses avab laud —
 See jube mõistmatus ja sygav, sygav veidrus rahu ala-
 tiseks hingest uhab —
 All sinitaeva naeru mustab avat haud ...

21. lehekuu päeval 1932.

Tuli ja vesi.

I.

Astusin ühel päikeseküllasel kevadpäeval nagisevat puutreppi mööda kolmemastilise purjeka „Astra“ laele. Mu ajus segunesid mitmesugused mõtted. Olin haavunud elust ja soovisin reisida kuhugi tundmatule paremale maale, kus pole egoiste ega elupõletajaid. Unistasin üksikust palmimetsadega kaetud saarest keset ulguvat merd, kus täiduksid mu õrnemad igatsused. Säält elaksin täiesti erakuna, rajades enesele õnnemaa, ja ainult säält kehastuksid mu fantaasia udulossid, mille teemant-tornid pillutaksid säravat päikesehelki rohekas-siniseile lainete-harjule! — Ent need olid lapsikud mõtteviiped mu hallis ajusäsis. Fantaasia kuldsete templite ja reaalelu hämarate hurtsikute vahemaad on ületamatud. Seda teadsin juba ammu, õieti olin õppinud teadma.

Seisin tavalisel kaubalaeval, milline tunni aja möödudes pidi hiivama ankrut, et purjetada ulgumerele. Laev oli iganenud ja ühe hispaania aktsiaseltsi omandus, kodusadamaks San-Sebastian. Tema laadungi suhtes kuulud kahtlevaid arvamusi, kuid minu teada oli laeva seekordseks veoaineks vineerkaubad, mida ekspordeeriti Tallinnast Hispaaniasse.

Juba lapsepõlvest olen pärinud rändamiskire, ja rõõmsas ärevuses asetasin nüüd oma kohvrid laevatekil olevate kaubakastide kõrvale.

Mispärast pidin just kaubalaeva kasutama oma reisi teostamiseks? — Ja! Selleks olid

mul omad teatud põhjused. Kindlat reisueesmärki mul ei olnud. Soovisin ainult näha maailma. Et mulle ei meeldi ookeani-aurikute kärrarikas reisijaskond, sellepärast langes valik tol korral Tallinna sadamas ankrus seisvale purjekale „Astra“. Teiseks arvasin sellel laeval võivat kohata inimest, kelle hingeelu huvitas mind äärmiselt.

Pruunikspõlenud nägudega madrused askeldasid kiirelt laevalael. Aeg-ajalt laubalt higi pühkides kandisid mõned raskeid kaubakaste ja köiepuntraid, kuna teised kerisid purjenõõre. Lähenesin ühele nendest ja palusin mind juhatada kapteni juure. Madrus vaatas mulle korra silmi, ajas enda siis üsna sirgeks ja rääkis kaunis vigases eesti keeles, et kaptenit ei olevat praegu laeval. Ta tulevat aga igal hetkel ja palus mind oodata. Täna sin lahkett merimeest ja eemaldusin.

Sinisel taevaavarusel lendlesid elurõõmsalt kajakate-karjad. Mu hinge poetati hella hardumust. Teie, linnukesed, olete vist ainsad vabad olevused sellessinases maailmas. Teie jaoks pole loodud karme seadusi ega raudseid vangistavaid ahelaid. Teie olete linnupriid selle sõna puhtamas mõttes. Kuid inimesed? Kas saavad nad arugi vabaduse õilsast tähendusest? Kahtlen väga. — Orjad on nad. Ise-ene te orjad.

Linnast kuulud pikki hundavaid vabrikute vilesid, mis läbistasid nagu oiged kergett kevadeõhku. Oli saabunud lõunatund, kuid kaptenit ei ilmunud ikka veel.

L. Raba.

KALDAL.

Lõppeks tuli ta siiski. Oli tugeva kehaehitusega mees ja hiilgavate vasknööpidega ametirõivad sobisid talle hästi. Otsekohe pööras ta minu poole, pidades viisakalt mu soovi. Kui olin seletanud soravalt oma reisukava ja lõppeks palunud mind kohelda kui reisijat „Astrat“, siis vajusid kapteni kulmud kortsu ja peaaegu isalikult kuulsin rääkivat teda:

„See ei sobi teile, preilil! Vaadake, see on kaubalaev ja — ja — meeskond! Mis arvavad nad siis minust? Ja lõppeks pole meil mingisuguseid mugavusi reisijate veoks, eriti veel daamide suhtes. Teie võiksite ju kasutada mõnda reisijatelaeva, näiteks kas või „Kalevi-poega“, mis väljub Tallinnast, kui ma ei eksi, vist juba ülehommel.“

„Ei! Tänan! Ma soovin reisida just kaubalaeval ja see laev on nimelt „Astra!“ ütlesin kategooriliselt, sest olin ärritatud oma lootuste nurjumises. Kapten kehtis õlgu ja naeris lihtsalt:

„Jah! Mul on väga kahju. Meil pole tõesti võimalusi teie soovide rahuldamiseks.“ Ja ta pööras minule selja, et eemalduda.

„Vabandage — hetkeks,“ rääkisin peaaegu juba läbi pisarate, „kas professor Soolill ilmub varssi laevale? Tean, et ta reisab kaasa „Astra“ga.“

Kapten peatus.

„Professor Soolill!? — See tähendab — tähendab, et — teie olete isiklikult tuttav temaga?“

„Jah! Tunnen teda üsna hästi.“ Ja uhkelt vaatasin nüüd oma kohvreile. Kapten muutus imestusväärsest lahkeks.

„Vabandage, mu preilil! Härra professor ilmub iga minut — ja — ja — hm — teie olete siis tõesti tuttav temaga? — Kas tohin — hm — teile teie kajutit juhatada? Vabandage mind! —“

Nii-siis ometigi võisin kaasa sõita „Astra“ga“. Rõõmsas ärevuses kuulatasin lainete loksumist vastu kõdunenud kajuti seinu, kus viibisin; kus viibisin oma hääde ja halbade sõpradega — oma mõtetega.

II.

Kui olin teinud oma kajutis mõningad vähesed korraldused, siis astusin laevalaele. Juba kõlisesid roostetanud ankruketid ja lustiliselt plagistas tuul pleekinud purjedes. Laev hakkas väljuma sadamast aegamööda. Kommando-sillalt kõlasid mõningad valjud käsud kaptenilt. Tüürimees seisis raidkujuna rooliratta ees, seda aeg-ajalt oma äranägemise järele käsitsedes.

Seisin laeva ahtras, vaadeldes kaugenevat randa. Ikka udusemaks muutusid linna tornide siluetid ja mind valdas ääretu üksindusetaanne.

Imelik! — Rannal oli olnud mulle meri alati kergesti tajutav, kuna nüüd, millal tundsin ta õõtsuvat rinda oma jalgade all, sisendus minus mingi lapselik hirm ta mõõtmatu avaruse ees.

„Mispärast nii sügavais mõtteis?“ kuulsin lausuvat kedagi mu seljataga. Võpahtusin. Vaatasin taha: see oli professor Soolill.

Härra Soolill oli umbes kuuekümne-aastane, väga sümpaatse välimusega lesk. Tema nimi oli tuntud kogu haritud maailmas, sest ta oli teinud tähtsaid leiutisi keemia alal. Muuesas tekitas sensatsioon tema uuem saavutus, mis pidi tooma nimelt sõjatehnikasse kuulmatu pöörde. Vaevaliste ja hädaohtlikkude katsete varal oli professoril õnnestunud leiutada uus lõhkeaine, mille lõhkevõim ületas kümnekordselt kõik senised.

Ta oli minu isa noorpõlve sõber. See sõprus oli saanud kasulikuks minu tutvumisel temaga pärast minu isa surma, kes varises manalasse lähinguväljal maailmasõja ajal.

Professor Soolill seisis oma karjääri tipul. Pääle täpsete keemia-formelite teadmise oli professor veel arukas filosoof, ja viimane asjaolu tegigi selle inimese huvitavaks, vähemalt minu kujutuses, kuna ta leiutistest ma midagi ei tahtnud teada. Lõhkeaine on ju nõndakaua päris kena, kuni ta pole plahvatanud, aga sõjas — hm — — ma vihkan süütut inimverd.

Imelikul kombel armastas härra Soolill veeta suved merel, ja peaaegu erandita kasutas ta purjek „Astra“t“. Kas mõjustasid teadusemeest selleks mõnesugused ärilised siledmed selle laevaga või armastas ta lihtsalt rahu nagu minagi, seda ma tookord ei teadnud. Et teda aga austati „Astra“t“ nagu kuningat, seda järeldasin kapteni käitumisest minu suhtes umbes tund aega tagasi.

Kohmetusin vähe, nähes seisvat professorit enese läheduses. Ta vaatles mind naeratelles, pakkudes ühtlasi viisakalt tervituseks kätt. Kogusin end ruttu.

„Soovin õnne, härra professor! Teie olete vist, ma usun, leiutanud erilise instrumendi inimõtetete sügavuse mõõtmiseks. Sooviksin meelsalt teada oma mõtete auväärt kaugusi — kas või millimeetrites,“ sõnasin häatahtlikult muiates.

„Ah, ma pole astronoom. Ent kui oma mõtete ainuvalitseja peaksite seda isegi teadma.“

Eitasin kategooriliselt. Professor naeris hajameelselt.

„Nii on ka parem. Mõõdetud sügavused polegi sügavused, sest inimene jumaldab teadmatust.“

Ja Soolill süütas oma piibu, mis näis olevat tema lahutamata kaaslaseks.

E. Saks.
(Järgneb.)

Neistsinaseist lahkunuist.

XI lend 1930. a.

Asume XI lennu juure.

Oli tookord (1929./30. õ.-a.) jällegi kolm abiturientide-klassi: a, b, c. Lõpudiplomi said kätte koolikursuse lõpul ja sügisel (järeleksamitega) 83 õpilast.

Algame a-klassiga tähestikulises järjekorras.

Esikohal olid kaks Adamsoni — õeksed Ida ja Salme, pärit Kärkna-Orge koolimajast, kooliõpetaja tütrede. Nagu nad alfabeedis olid esikohal, nii omasid nad õpinguisi klassis esikoha. Kerkisid nende ridade kirjutaja silmade ette äkki ühel eksamipäeval, tahtes teha kuskilt alamast klassist „klassi üle“. Tegidki üle niisuure hooga, et aina tuli imestada. Saanud soovitava klassi, ületasid nad kohe oma võimetega suure kogu teisi õpilasi ja jäid kuni kooli lõpetamiseni esirindel sammujaiaks. Olid küll õeksed, siiski oli nende isikutes ja iseloomudes tunduvalt erinevust. Ida oli kämbla võrra lühem Salmest, blondim, kahvatujumelisem, hästi vaiksem, tasakaalukam, tagasihoidlikum, tõsisem, vähem andekam, kuid usinam. Salme aga oli lopsakama kasvuga, juustetoonilt veidi tumedam, punapõselisem, särasilmalisem, kõvahäälelisem, tormakam ning ilmselt energilisem, naeru- ja kõnesuisem, jaoti andekam, ent vähem püüdvam kui Ida. Ida ei avaldanud peaaegu sugugi oma seesmisi veendumusi, jäi ikka suletuks, ligipääsmatuks. Salme aga oli kaugelt avameelsem, jõuliselt reageeriv — mitte üksi enda eest, vaid kogu klassi eest kostev, üldse kõikide eest väljaastuv, kus aga oli vastuhakkamist vaja. Hoogsasse kiiretempolisesse kõneste armastas ta sisse poetada peaaegu alati iroonia- ja sarkasmi-soola. Ei jätnud oma õigust, kas või „tuli mutrist välja“. Nägi ülekohtu, ebaõiglust ja ebavoorusi sessinases maailmas lõpmatul määral, ja see pahandas ning pigistas ta südant nii, et mõnikord pisaradki ilmusid silmi ja kurk hakkas valutama maailma kurjuse tõttu. Nii siis oli tal värvi, ilmet, šarmi, atakeerimisindu. Kooliõritusid olid mõlemad õeksed ikka kaasa tegelemas, kuid juhtivaist kohtadest hoidsid kõrvale — Ida küll oma tagasihoidlikkuse tõttu. Salme aga rohkem sellepärast, et nii oli sobiv teha opositsiooni.

„T.T.G.“ esimesis aastakäiges leiavad lugejad rohkel määral karrikatuure „S.A.“ monogrammidega, ja neist karrikatuurestki võib juba teha järeldusi Salme Adamsoni ellusuhtumise-est. — Mulle on kindlasti rääkinud Salme (teda ju kohtan ma ikka), mis teeb praegu Ida, kuid olen selle unustanud, aga Salme kohta tean, et ta käib ülikoolis; õpib, nagu mäletan, filoloogiat. Ta iseloomujoonis pole ma põrmugi märganud muutumist: ikka seesama mis koo-

liski, kui mitte koguni temperamentsem, julgem, rünnakam.

Leida Dellmann — Tartust, Lepiku tänavast, kus elas vaikset ainukese tütre elu oma ema ja vanaema seltsis. Lühikasvuline, õrnajumeline, blondipoolne, tütarlapselik — nii oli ta õige meeldiv ning armas. Äärmiselt tagasihoidlik ning tasane (mõned ütlesid koguni, et saamatu), ei kuulnud temast kunagi ei kippu ega kõppu; naeratust võis näha ta huulil vahet hetkeks mõne nädala või kuu tagant, ja see oli ilus, kuid kõlatu, pidurdatud naeratus, mis vaibus kohe, enne kui polnud saanud õieti alatagi. Sobivas kooskõlas ta iseloomuga oli ka ta aktsendi pehme s, mis oleks tundunud teistele mingi puudusena, kuna L. Dellmann'ile tundus see soovitava vajadusena. Õppimise jõudumine oli L. D-l ikka miinustega. Oli lõpmata kahju temast kevadise suure kohtumõistmise ajal, kui ta vaevalt kuuldavalt katsus tõsta protesti oma järjekordse kurva otsuse vastu, kusjuures kuidagi ei suutnud tagasi tõrjuda kaastundmusesõna, kui nägid pisarate-nestest mõskvat ta roosa-kahvatuid põski. — Oli juba ette aimata, et kui L. D. lahkub koolist, siis tast minu kõrv enam palju ei kuule. Ja nii ongi: midagi ei tea ta ta elukäigust. Nägin teda hulga aja tagant tänavu enne Tartu näitust kuskil (kas postkontoris või mujal, ei mäleta). Oli juba täiskasvanum, kuid endiselt kena ja armas.

Alide Ereline — rätsepmeisteri Erelise tütar Kompanii tänavast. Püsimatu ja ohjeldamatu punapõseline brünettpeine ümmarvormiline tütarlaps. Teda jätkus igale poole lippama — selle sõna heas mõttes. Lakkamatu jutuvadistamisega, alalise naerusuuga. Naljatuju ja lõbutsemisindu laialt. Ei olnud tal ka vist halb süda. Seda kõike arvestades klassikaaslaste poolt väga otsitav seltsiline. Mäletan, kui ta tegi kord „abiturientide-sõitu“. Oli kas III või IV klassis. Kui tõelikud abiturientid kihutasid kooli lõpp-päeval autodega mööda linna, oli temagi nabinud klassiõdesid suure hulga autokeresse ja sõidutas neid läbi linna ja ümber Barklay-platsi, ise meelega lökendas. Ainult õppimine nagu ei jõudunud hästi. Kõneldi, et ta lihtsalt ei olevat tahtnud õppida. Võib olla. On iseenesest mõista, et õpilaskoondistes ei läbenud ta kaasa tõmmata. Kus sellega! — Pärast kooli lõpetamist oli ärides. Praegu õpib vist Naisseltsis või mujal. On ta ju praktiline inimene ja reaalsete, eluiste kalduvustega noor.

Hildegard (alias Hild) Fischer — peenesavitöömeisteri tütar Kivi või Roosi tänavas mäeküljelt. Paraja pikkusega, roosa jumega, blondi poole kalduv graatsiosne pika,

On maitset ja keskpärast intelligentsi. Väljenduses tagasihoidlik, mis tingitud enamjaolt siiski võõristustundest; kodunenud, kaunis sõnarahke ja isegi solvavaid komplimente pilduv; kui tahate, siis kas või noorplikalikult koke-teeriv süütus mõttes. Distipliinile koolis liiga ei teinud — selleks oli ta ometi küllalt vaikne. Kooliüritustes oli ette tikkumata osavõtlik. Mäletavasti esines armastaja neiu osades õpilasnäidendeis ja täitis ka mõne muu numbri (kas deklamatsioonis, laulus, tantsus — see ei ole oluline). Ah jah — ta oli hea võimleja.

Õppimises seltsis keskmiste kambaga. Ei ole võimatu, et tal oli arvamine, nagu ei hinnataks teda saavutiste kohaselt. Vähemalt, mäletan, protesteeris ta mitmet puhku atesteerivate hinnangute vastu. Iseseisvust, isiklikku mina oli tal igatahes päris rahuldaval määral, mitte aga lärmitsevat, vaid pidurdatud mina. Sirgunud sihvakaks viisipäraseks neiuks, liigub praegu Tartu kodanikkonna keskel. Mis ta aga on ette võtnud oma töis ja toiminguis, seda, kahjuks, ei tea.

Alter ego.

Keelenurk.

Aforisme eesti keelest ja arenemisest.

Ebasoodsate ajalooliste olude ja tingimuste tõttu on eesti keel nagu vigaseks ja vaeseomaks peetud, ja seepärast tema arendamine rikkaks, peeneks ja omapäraseks kultuurkeeleks ei lähe ilma teatavate suuremate või väiksemate ümber-tegemisteta, mõne vana keelendi elustamiseta ja mõne uue kylgepookimiseta, s. o. ilma teatava keeleuundusest.

Keel on rahva suurim omapärasus, ta hing. Rahvas kestab rahvana, niikaua kui tal on oma keel. Kaotab ta selle ja omandab võõra, muutub ta teise rahva osaks ning sulab selle sekka.

Nõrk huvi ja ükskõiksus keele vastu ja puudulik arusaamine keele rahvuskultuurilisest tähtsusest eeldab ka nõrka rahvustunnet ja väheselgund rahvusteadvust.

Sellest on vähe, et mingil rahval oleks mingisugune keel. Nyydsel ajal on vaja, et see keel oleks väärtuslik — rikas, paindub, ilus, peen. Ainult siis on ta otstarbekohane olema rahvuskultuuri vahendiks ja rahvuslikuks aardeks; mida kalliks peetakse.

Igayks, kes huvitet on sellest, et Eesti areneks iseseisva kultuurirahvana ega sulaks teiste sekka, tahab, et eesti keel areneks seesuguseks väärtuslikuks keeleks, selleks rahvuskultuuri vahendiks, selleks rahvuslikuks aardeks.

Keeleuundus. — see on pyyd rikkama, ilusama ja parema eesti keele poole; uuendet keel — see on tulevase parema ja väärtuslikuma eesti keele ideaal.

Muud arenemiskatsed, väljaspool keeleuundust, on yhekylgsed ega vii yksi sihile. Kõik arusaajad ja avarama pilguga eestlased, kelle eräpooletust ei tumesta yhedki isiklikud vaatekohad, pooldavad ja toetavad keeleuundust.

Põhimõtteid, mille järele keeleuunduses keelt arendatakse ja parandatakse, on kolm: 1) otstarbekohasus, 2) ilu, 3) rahvuslik omapärasus. Nende kolme põhimõtte koostööst oleneb keelendite hinnang ja uute keelendite moodustamine ja valik. Tähtis asi, mis juhib nende valikus, on pääle sellekohaste teadmiste ja erihariduse ka keeleline maitse.

Kui keeleuundus teostada ta kaugeimale ulatavais pyydeis ja kavatsusis (-tet, -maks, -maga, -mani, -nue, uus kääne agentaal, nominatiivsed liitumused, no, hulk murdesõnu ja vähimalt paarsada soome laensõna ja niisama palju kunstlikult loodud tyvisõna), siis saab eesti keelest peenema ja paindumama kirjakeele, kui seda on soome ja läti keel.

Praegune eesti pääliskaudsus ja ükskõiksus tahab, et eesti keel oleks soome ja koguni läti keelest alati taga.

Kahtlemata areneb eesti keel, aga ta areneb liig pikkamisi. Selles ongi meie traagika, et me teistest ikka maha ja taha jääme. Keeleuundus tahab kiirendada seda arenemiskäiku, et me saavutaksime vähimalt oma lähimate naabrite keeled ja mõne neist koguni yletaksime.

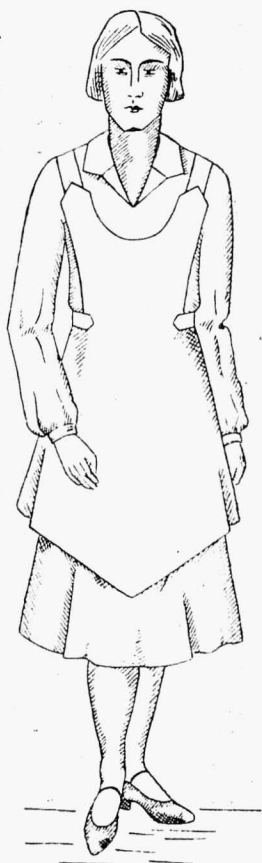
Seesuguse intensiivsema keelearendamise idee peab saama sygavasti veendund, koguni ägedaid pooldajaid, siis pääseb ta võidule ja täidab oma ylesande.

Joh. Aavik.

Toimetuselt.

Jäi välja

ruumipuudusel käesolevast numbrist kooli läinud aasta aruanne ja raamatukogugu aruanne, mis ilmuvad järgmistes numbrites.

Tartu tütarlaste gümnaasiumi vormirõivastis.

T. T. G. õpilaste vormirõivastisena esineb tumesinine lihtne kleit ja must põll, nagu need on kujutatud siinesitatud joonisel. Kleidil kantakse valget kaelust ja kätiseid. Viimaseid võib valmistada valgest paksemast puuvill-riidest (ripsist, pupliinist) või õhukesest riidest (opaalbatistist, klaasbatistist), mis äärestatud tipuga. Üldjoontes peab valge kaelus sarnlema kleidi kaelusele ja sobima selle väljalõikele. Kleidi kinnis on valmistatud nõnda, et seda võib kanda nii lahti kui kinni, nagu see on näidatud teisel joonisel. Väga soovitav on katta kleidi pihta ja varukaid seestpoolt voodriga, mis valmistatud eraldi ja seega kleidist kergesti lahutatav. Sellist voodrit on võimalik sageli pesta, mistõttu võib vältida terve kleidi pesemist, kuna see on märksa tülikam. Ka teeb vooder varuka vastupidavamaks kulumisele. Talvelkantava villase riide asemel on soovitav kevadeti ja sügiseti tarvitada puuvill-riiet. Kunstsiididest võib kanda ripsi, melaneesi ja ühevärvilist bembergi.

Kooli elu.

Möödunud kevadel lõppes õppetöö 8. juulil. Kevadine uute õpilaste vastuvõtmine toimus 9.—11. juun. Vastu võeti õpilasi järgmisel arvul:

I klassi — 80, II kl. — 1, III kl. — 5; kokku 86 õp.

Sügisene uute õpilaste vastuvõtmine, samuti järeleksamid toimusid 25.—27. aug. Võeti vastu uusi õpilasi:

I klassi — 24, II kl. — 9, III kl. — 5, IV kl. — 2, V kl. — 2; kokku 42 õp.

Esimesesse klassi oli ülesandmisi 110, seega jäi vastu võtmata 6 õpilast.

Kevadel lõpetasid kooli:

Humanitaarharus 44 õpilast ja nimelt: Aino Anslang, Aino Barbits, Tamara Birkenthal, Helga Eisenschmidt, Miralda Frei, Lydia Golubev, Leida Grünwald, Adelheid Jesse, Valentine Kaal, Aino Kalju, Aino Keder, Leida Keedus, Ursula Kirotar, Frieda Kukrus, Emilie Kärner, Helmi Köster, Lydia Lesta, Erna Liivak, Emma Lomp, Meeta Lomp, Amanda Lõhmus, Hele Lüüs (cum laude), Salme Mehine, Felicia Mikk, Leida Millerson, Virve Märtn (cum laude), Salme Nõmmik, Velda Otsus, Armilde Paltser, Erika Peets, Lilian Pilberg, Asta Praks, Salme Prakson, Gertrud Rosenstein, Selma Rätsep, Amanda Sibold, Hilda Simonson, Anna-Liisa Suits, Heldela

Suubi, Valli Tekkel, Valentine Trelin, Salme Vanamb, Linda Veideman, Erika Vöhrmann.

Majapidamisharus 25 õpilast ja nimelt: Erika Adamson, Emilie Hanson, Hilja Juudas, Hilja Juuno, Amanda Kaiv, Leida Kuslap, Koidula Leesik, Valli Linde, Valli Lindenberg, Linda Lutsar, Aino Lätt, Linda Lümmat, Silvia Maasing, Endla Madrats, Selma Mehk-Mehu (cum laude), Ella Mihkeles, Marta Mägi, Virve Mõru, Alli Perandi, Elsa Ritsland, Linda Sookael, Leida Tamm, Linda Tool, Leida Vannak, Miralda Vasser.

Sügisel lõpetasid kooli:

Humanitaarharus 10 õpilast ja nimelt: Ragna Arens, Hilda Kokk, Miralda Kuusik, Irmgard Kutsar, Eugenie Meenov, Niina Ratasep, Aksella Sammas, Ellen Suvi, Eva Veber ja Helmi Veri.

Majapidamisharus 10 õpilast ja nimelt: Elsa Annuk, Hilda Keerberg, Leili Laumets, Leida Leesik, Tähte Pruuli, Marta Sommer, Linda Sööt, Marta Torop, Heida Treumann ja Olga Vösoberg.

Õpetajaist lahkusid õppeaasta vahetusel: ladina keele õpet. Elmar Kimmel, usuõpetaja Aleksander Kruus, saksa keele õpet. aj. asetäitja Thekla Löö, kooliarst ja tervishoiu õpetaja Olga Madisson, ajaloo õpetaja Olga Ramul ja matemaatika õpetaja Heinrich Reiman.

Tuli juure uusi õpetajaid: saksa keele õpetaja kandidaat Elisabeth Basilevski-Roos, lad. keele õpetaja Theodor Künnapas, saksa keele õpetaja Thusnelda Thomson, matemaatikaõpetaja Ado Timpman; uueks kooli-
arstiks sai kooli vil. dr. Hilda Puusep.

Õppetöö avaaktus.

Kooli avaaktus algas esmasp. 29. VIII k. 9 usuõp. hr. A. Vöhrman'i vaimuliku kõnega, misjärele dir. J. Roos tervitas õpilasi ja andis juhtnööre eelesisvaks õppeaastaks. Sellele järgnes klassides klassijuhatajate tund, mille lõppemisel said õpilased vabaks.

T. T. G. Õpilaspere esindus 1932./33. õ.-a.

Va: Linda Pedajas, Linda Juksaar; Vb: Elfriede Stamm, Leida Viikman; Vc: Gerta Virks, Laine Koni; IVa: Salme Anso, Hilda Tõnisson; IVb: Maie Kimmel ja Hilja Põltsamaa; IVc: Elsa Toom, Aino Elevant; IIIa: Alma Parmson, Elsa Matsen; IIIb: Rosi Nagel, Lydia Hurt; IIIc: Hilda Sika, Linda Steinbach; Iia: Loreida Ahas, Gerta Reiman; Iib: Elfriede Kippasto, Leida Kustlov; Iic: Salme Juudas, Leida Hagel; Ia: Tatjana Adler, Heinola Tamm; Ib: Skunda Aarens, Helga Lukk.

T. T. G. Õpilaspere esinduse avakoosolek

3. IX 32 a. kell 16 ajaloo-klassis.

Kavas: avamine, Esinduse juhatuse valimine, Õpilaspere vanema kandidaatide püstitamine ja läbirääkimised.

Esinduse juhatajaks valiti L. Koni (Vc), abiks M. Kimmel (IVb), sekretäriks E. Toom (IVc), abideks L. Juksaar (Va) ja E. Matsen (IIIa).

Õpilaspere vanema kohale püstitatud viiest kandidaadist valib Esindus kohati ägedaks muutunud arvestamise järele kolm kandidaati: Leida Päärend Vb, Aino Hurt Va ja Laine Koni Vc. Viimane kandidaat esitab samas Esindusele keeldumispalve. Tema asemele saab Maimu Epler Va klassist.

„T. T. G.“ tegev toimetaja esitab Esindusele kinnitamiseks toimetuse liikmete nimekirja (vaata teisal). Esitatud isikud kinnitatakse ühel häälel.

Kinnitatakse ka kooperatiivi juhatajaks M. Kimmel IVb klassist.

Koos olid kõik Esinduse liikmed, Koosolekul viibis ka hr. dir. J. Roos ja Esinduse alaline õpetajasliige hr. J. Püttsepp.

Koosolek lõppes 17,50 min.

Esinduse koosolek 12. sept.

kell 16 ajaloo klassis.

Päevakorras oli uute kandidaatide püstitamine Õpilaspere vanema kohale.

Kandidaatideks said: 1) Juta Otsason Va, 2) Leida Päärend Vb, 3) Nadja Vaat Va.

Läbirääkimiste all võeti üles õpilaste omavaheline vertimine ja „teietamine“ uute õpilaste poolt. Lähemalt lubati sellest kõnelda neljapäeva hommikul kogumisel saalis.

Koosolek lõppes kell 17. Koos oli 25 Esinduse liiget.

Õpilaspere vanema valimiste edasilükkamine.

Õpilaspere vanema valimised, mis pidid toimuma laupäeval 10. IX, lükati edasi, sest et ülesseatud kandidaatidest jäi püsima ainult üks, kuna teised kaks keeldusid mitmesugustel põhjustel.

Esinduse koosolekul 12. IX seati üles uuesti kandidaadid, ja nii on Õpilaspere vanema valimised laup. 17. septembril.

Jääb soovida aktiivset osavõttu ja läbikaa-
lutud hääletamist.

T.T.G. klasside omavalitsused 1932./33. õ.-a.

Va klass: Juta Otsason (klassiv.), Nadja Vaat (sekr.), Erna Kook (laekur), Erika Krupp (korrav.), Maimu Epler (haridusj.);

Vb klass: Helene Valdin (klv.), Meeri Post (sekr.), Asta Veski (laekur), Melitiine Mitri (korrav.), Camilla Takk (haridusj.);

Vc klass: Helga Hanson (klv.), Elli Lellep (laek.), Meta Vahlberg (sekr.), Laine Koni (korrav.), Gerta Virks (haridusj.);

IVa klass: Salme Anso (klv.), Lisette Pedajas (sekr.), Marta Rästa (laek.), Kadri Triik (korrav.), Laine Tõldsepp (haridusj.);

IVb klass: Maie Kimmel (klv.), Armilda Luga (sekr.), Aino Kõve (laek.), Erika Johanson (korrav.), Hilda Põltsamaa (haridusj.);

IVc klass: Elsa Toom (klv.), Leida Hansen (sekr.), Helmi Peep (laekur), Gertrud Moor (korrav.), Aino Elevant (haridusj.);

IIIa klass: Alma Parmson (klv.), Aino Sööt (sekr.), Hedda Paldrock (laek.), Linda Bergmann (haridusj.), Selma Sisask (korrav.);

IIIb klass: Helga Nigol (klv.), Aleksandra Oja (sekr.), Rosi Nagel (laek.), Amanda Repson (korrav.), Hilja Kama (haridusj.);

IIIc klass: Linda Arike (klv.), Elli Paap (sekr.), Meta Meus (laek.), Helga Limberg ja Leida Vään (korrav.), Heljo Jaik (haridusj.);

Iia klass: Lea Soome (klv.), Irene Malleus (sekr.), Helga Soobik (laek.), Franceska Annuk (korrav.), Aino Kikas (haridusj.);

Iib klass: Lilli Mals (klv.), Regina Lepik (sekr.), Elfriede Kippasto (laek.), Leida Kustlov (korrav.), Linda Lanter (haridusj.);

Iic klass: Helmi Kiipsaar (klv.), Silvia Lõhmus (sekr.), Salme Jõks (laek.), Aino Jürgenthal (korrav.), Erna Tätte (haridusj.);

Ia klass: Lisette Sööt (klv.), Ursula Sarapuu (sekr.), Tiitu Sorga (laek.), Lilli Rõõm (korrav.), Ellen Tobias (haridusj.);

Ib klass: Hele-Liis Juuno (klv.), Valentine Riesemann (sekr.), Laine Kikas (laek.), Helmi Kullam (korrav.), Helgi Raam (haridusjuht).